

Pünkösd előtt és pünkösd után

Lectio: Eféz. 2:1—7.

Textus: Ezek. 11:19—20.

A pünkösd a keresztyén nagy ünnepek között a legnehezebben megérthető és a legnehezebben megmagyarázható ünnep, mert a legszellemibb ünnep. A karácsonyban van valami kézzelfogható, valami látható: egy jászolban fekvő, mosolygó gyermekarc. Nagypénteken egy véres nagy kereszt mered a szemünk elé. A húsvéti diadalt egy megnyílt sírűreg szájánál a valóságban is szemléljük. Mindezek az események a látás és tapintás érzékszervein keresztül azokhoz is eljutnak, akik nem látnak benne mást, mint pusztá történeti tényeket. A pünkösd ezzel szemben egészen titokzatos, az emberi lélek legrejtettebb belsejében végbemenő ünnep és így csak azok számára valóság, akik elébetartják a lelküket, akik megtanulták az eseményeket lelki szemmel nézni és lelkileg felfogni. A Lélek, minden lélek, maga az emberi lélek is szellemi valóság, amit megérinteni nem lehet. A Léleknek csak a kisugárzását láthatjuk, de maga a pont, amely a fényözönt árasztja, láthatatlan marad. A Szent Lélek hatásaiban, munkájában sugárzó valóság, de lényegében, bensejében felfoghatatlan szellemi lény. És most mégis azzal a szándékkal szólok hozzátok, hogy a Szent Lélekről valami határozott, biztos és kézzelfogható dolgot mondjak el. Nyilvánvalóvá lesz előttünk a Szent Lélek munkája, ha egymás mellett szemléljük a pünkösd előtti és a pünkösd utáni embert. Egy régi próféta majdnem 3000 esztendővel ezelőtt így fe

jezte ki ezt a különbséget: eltávolítom a kőszívet az ő testükből és adok nekik hús-szívet.

I.

A legrégebbi görög költészetben épp úgy, mint a Szent Írás szóhasználatában a szívnek nemcsak jelképes értelme volt, hanem a szív jelentette az egész lelki és szellemi élet központját az emberben. Amiként a szívből történik az egész test fizikai irányítása, ugyanúgy a szívből, mint egy lelki központból származnak az ember összes gondolatai, érzelmei és cselekedetei. Ezért kéri Isten mindig az embertől újra és újra csak a szívét, mert ha a szívét adta, akkor önmagát adta.

Ma a szív szót már csak jelképes értelemben szoktuk használni és még így is csak megszűkítve, az ember érzelmi életére vonatkoztatva csupán. A bánatban a szív szorul össze, a fájdalom súlya alatt a szív reped meg és ugyancsak a szív repes örömben és boldogságában is. Ezzel szemben a kőszív nem tud összeszorulni, mások szenvedésének a láttára nem tud meglágyulni, a kővévált szívben megfagytak az érzések, minden benyomás úgy pattan vissza róla, mint az északi sark jéghegyeiről visszaverődik a szikrázó napsugár, melyeket nem bírt megolvasztani. Olyan az érzéketlen, megkövesedett szívű ember, mint a madár szárnyak nélkül, mint a virág illat nélkül, mint egy márványszobor, megelevenítő lélek nélkül, amelyre örökre ráfagyott az az egyetlen mosoly vagy fintor, melyet a véső vágott bele.

A vallásos élet terén ilyen kőszívű minden ember pünkösöd nélkül, a megelevenítő Szent Lélek nélkül.

Hiába mondom az imádság szavait térdelve, hiába ostromlom az eget könyörgéseimmel, ha a szívem nem vonaglik benne a szavaimban, magam is tudom, hogy nem érem el vele az Isten trónját. Óh hány imádság hagyja el naponként emberek ajkát ezen a földön, melynek gyökere nem a szívben, hanem a naponkénti megszokásban, megkövesedett begyakorlásban van. Sokszor úgy érzem, hogy a Miatyánkot, ezt a legfelségesebb imádságot csak a legnagyobb erőfeszítéssel tudom igazán szívből és lélekből imádkozni, legtöbbször azonban úgy zúgnak a jól ismert szavak, mint ahogyan zúg az a tibeti imamalom, amelynek vitorláira ráírják az imádságot és kiteszik a széljáratnak, hogy az forgassa az imádkozó ember helyett. Az ilyen imádságnak annyi köze sincs a szívhez, mint a bazaltsziklának a virágillathoz; megkövesedett imádság csak hideg kőszívből származhatik, ahelyett hogy emelkedne, visszazuhan a kőre, sohasem jut az Isten királyi trónusa elé.

Sokszor őszinte buzgalommal akarom énekelni: Szívemet Hozzád emelem és Benned bízom Uram! De fáradtan érzem, hogy csak az ajkam mozog, a szívem ellenben nem emelkedik, meg sem bírom mozdítani, olyan nehéz, mint egy márványtömb. Óh, mennyi megkövesült álbuzgóság egyetlen énekben!

Olvasod a Bibliát, rendszeresen eljársz a templomba, hallgatod talán már századszor az igehirdetést, kibontakozott előtted a történeti Krisztus-kép, és mégis halott szobor marad számodra, nem elevenedett meg, nem lett vonzóvá, lelkeket elbűvölő valósággá. Vajjon miért? Mert magának a Bibliának az olvasása, az evangélium tanulmányozása nem elég ahhoz, hogy Úrnak, a mi Urunknak mondjuk a Krisztust. A Szent Lélek jelenléte nélkül az Ige szavai sem jutnak el szívedbe, mert Ő nélküle a szív hideg és kemény. Hiába hull reá Isten ígéje, nem tud gyökerezni benne, olyan lesz csak, mint egy márványlapra szórt búzaszem. Ez az, amit Jézus mondott a magvetőről szóló példázatában a köves helyre esett magról. Ez a kőszív más emberekkel szemben a részvétlenségben nyilatkozik meg. Óh szörnyű nyomorúság az, amikor egy ember nem tud osztozni mások örömben, vagy nem tud

résztvenni mások szomorúságában. Mennyi boldogságtól marad el az a lélek, aki nem tud együtt örülni az örülőkkel és együtt sírni a sírókkal! Meleg, vigasztaló, simogató szót akarok mondani valakinek, kimondom: koppan, mint egy kőre ejtett fadarab, „nem szűrhettem át a szivemen“. — Templomban tudom, hogy aki mellett ül, a testvérem, ránézek s megdöbbenve érzem, hogy úgy ülünk egymás mellett, mint két idegen ember a vonaton, akik még az Isten nevét is másként ejtik ki. A kőszív nem tud simogatni, csak karcolni, nem tud ápolni, csak ütni, nem tud vonzani, csak taszítani, nem tud melegíteni, meglágyulni, csak félelmet kelteni, sőt kegyetlenkedni.

A kőszív a legnagyobb bűn, de a legszörnyűbb büntetés és a legnagyobb nyomorúság, mert nem tud szeretni. Unalmas, terhes önmagának is, mert lehúzza a szíve. A legszomorúbb temetést életemben akkor láttam, amikor egy édesanya nem tudott sírni egyetlen fia koporsója felett. A kőszívnek nincsenek könnyei, a kőszív elfelejtett mosolyogni, olyan a kőszív, mint egy üres, hideg szoba, ahol nem lakik senki. A szíve nélkül nem ember az ember!

II.

A pünkösöd mindennek az élettelen, megkövesedett állapotnak a megváltozását jelenti. Egyszerre valami melegség járja át a szívet s úgy érzi az ember, mintha az előbb még üres, hideg szobába egyszerre lakó költözött volna be. A felolvasott Ige így fejezi ki ezt a boldog átváltozást: Új lelket adok belétek és eltávolítom a kőszívet és adok belétek hússzívet. Mi az a hatalom, amely hússá változtatja a követ? Egy új Lélek, ki felülről jön, ki titokzatos isteni hatalommal borrá változtatta egyszer Kánában a vizet, élővé a meghalt Lázárt, akinek lett volna hatalma kenyérré változtatni a köveket: ugyanennek a Léleknek a hatalma képes hússzívet adni a kőszív helyébe. „Új lelket adok belétek“ — ez a próféta álom teljesedett be az első pünkösödkor és ez a prófécia teljesedik be mindannyiszor, valahányszor egy-egy ember megtalálja a szívet.

Egyszerre úgy érzem, hogy az imádságom, melyet előbb még ólomszárnyak visszahúztak, most a Szent Lélek galambszárnyain repül fénylő magasságok felé. E Lélek segítségére van a mi erőtlenségünknek, mert azt, amit kérünk kell, úgy amint kellene, nem tudjuk, de maga a Lélek esedezik érettünk kimondhatatlan fohászokodásokkal. (Róm. 8: 26.) Óh testvérem, ha érezted már életedben csak egyszer, hogy imádságod összekötött az Atyával, tudd meg, hogy abban a pillanatban a Szent Lélek munkálkodott Benned!

A Szent Írás Igéi is úgy hullanak bele egy hússzívbe, mint a búzaszemek a jó termőföldbe. Nem azért olvasod ezután a Bibliát, mert gyönyörködsz annak magasztosult erkölcsiségében, nem azért fogadod el magadra nézve isteni tekintélyül, mert valaki szépen megmagyarázta előtted, hanem mert a Szent Lélek megnyitotta előtte szívedet és megpuhította számára a talajt. Hiába prédikálnánk mi az angyalok nyelvén is előttetek, ha a Szent Lélek nem tenné fogékonnyá a szíveteket az Ige befogadására.

Hiába látták a tanítványok Jézus életét, halálát, feltámadását lejátszódni a szemük előtt, hiába hallották tanításait, hiába voltak együtt vele három éven keresztül éjjel és nappal; még az utolsó napon, a mennybemenetel előtt pár órával sem értették meg igazán a Mestert, még akkor is a politikai Messiást várták, aki felállítja Dávid dicsőséges trónját. Először pünkösöd után értették meg igazán őt, csak amikor eggyéváltak az Ő lelkével: akkor tudtak bizonyosságot tenni róla, de akkor oly hatalmasan, hogy rögtön a legelső alkalommal 3000 ember tért meg prédikálásukra.

Hiába a legszebb prédikáció, a legodaadóbb tanulmányozás,

ha a Szent Lélek meg nem magyarázza, sohasem értem meg a Bibliát, kemény hideg kő marad a szívem számára. A Lélek világánál azonban meglátom, hogy minden erkölcsi törvény nekem mutatja az utat, hogy Isten végzése szerint járjak, minden intés, minden fenyegetés nekem szól, hogy rendeléseit megőrizzem, minden vigasztalás, minden ígéret az enyém, az én életemet gazdagítja. És mindenek felett Jézus az én Krisztusom, az én Megváltóm, mert legelső sorban én vagyok a bűnös és nekem van szükségem megváltásra.

Ez a pünkösdi Lélek lágyítja meg a szívemet más emberek előtt is. A hússzív érez, szenved, örül, dobban, a hússzív él és lüktetését meghallják a mellette állók is. Nyitva van mások felé, melegséget, szeretetet áraszt maga körül. Hozzásimul a másik szívhez, együtt dobban vele. Más örömét, azáltal, hogy résztvesz benne, megtoldja a maga örömével, más bánatát, azáltal, hogy részt kér belőle, megkönnyíti, mert segít viselni. Csak ilyen meleg, élő szívekből állhat elő az a közösség, amit egyháznak nevezünk, amit Istennek szent Lelke alapított amaz első pünkösdi alkalmával. Ez az, amit alapigénkben így ígér Isten: Lesznek nékem népem és én leszek nékik Istenük.

A pünkösdi utáni ember a tökéletesen boldog ember. Az igazi öröm nem a külső behatások eredménye, az igazi boldogság a lélek harmóniája, a szív belső, állandó, esendes öröme. Pünkösdi előtt a tanítványok félénken összebujva, szomorúan üldögéltek egy szobában. Pünkösdi után sokakra, akik látták őket, azt a benyomást tették, mintha édes bortól részegedtek volna meg. A pünkösdi utáni emberen kiütözik a Szent Lélektől való ittasság boldog mámore.

Szeretnéd Testvérem, ha tenéked is ilyen meleg, boldog hússzíved volna, — szeretnéd, ha a te életed is pünkösdi utáni élet lenne? Ha igen, figyelj csak Jézusra, drága ígérete van neki a mi számunkra, azt mondja: „A ti mennyei Atyátok ad Szent Lelket azoknak, akik tőle kérik!” Jer velem együtt, kérjük hittel és megadatik nekünk! Ámen.

Joó Sándor.

A könyörgés lelke

L.: János 16: 7—14.

T.: Róma 8: 26—27.

Érezted-e már valaha erőtlenségedet? Talán dolgoznod kellett volna, halmozódott az akta az íróasztalon, hozták a munkapadra az el nem fogyó, rád váró munkát, vagy te háziasszony, azt sem tudtad, mibe fogj és minden tagodban olyan nagy fáradtságot éreztél. Az agyad kábult volt, a szemedre ólomsúlyként nehezedett az álom. Ha kimondom ezt a szót: test, mintha azt mondanám: gyengeség, korlátoltság, megkötöttség.

És ha csak az ember teste lenne erőtelen, de a lelke is az! Csak vizsgád meg jól imádságaidat, rögtön látni fogod, milyen erőtelen bennünk a lélek. Gondolj arra, hány reggel és este maradt el életedből az imádság. Mindenre jutott időből, csak az imádságra nem. Jutott az újságolvasásra, jutott a gondos öltözködésre, jutott, ha elsietetten is, a reggelizésre, csak az Istennel való társalkodásra nem futott az időből. Pedig a vágy, az áhítás talán ott élt szívedben, talán esendes belső fogadalmat is tettél a rendszeres imádkozásra.

Hányszor imádkoztál úgy, hogy gondolataid közben szerteszét csapongtak. Gond és öröm egyformán megosztották áhítatra készülő lelkedet; hát a kísértés nem épen imádság közben vett elő,